

HỒI THỨ CHÍN MƯƠI LĂM

ĐÀM DƯỢC SƯ TRỊ THƯƠNG MẮC HỘM

Đàm Dược Sư về mặt bình tĩnh , cười lạt nói :

- Những lời của các vị , lão phu đã nghe đủ rồi .

Lý Hàn Thu cũng vắt giọng lạnh như băng nói :

- Hay lắm ! tại hạ hy vọng Dược Sư tự mình ước thúc .

Đàm Dược Sư đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Có ai đó không ?

Bỗng thấy một tên được đồng đi tới , bước vào thạch thất .

Lý Hàn Thu hơi kiếm mau lẹ phi thường, hót một mảng tóc trên đầu gã được đồng .

Gã được đồng sợ quá lùi lại hai bước .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Từ giờ Dược Sư có kêu gọi bọn thuộc hạ thì hay hơn hết là báo cho chúng biết, đừng để họ tiện tiện bước vô thạch thất . Có như thế thì mới tránh khỏi kiếp nạn làm con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ .

Đàm Dược Sư không lý gì đến lời nói của Lý Hàn Thu , hần nhìn tên được đồng nói :

- Người bảo chúng sắp lấy một cái vạc lớn và hai chục cân giấm kinh niên .

Tên được đồng dạ một tiếng , khom lưng rút lui .

Đàm Dược Sư từ từ đưa tay phải thò vào trong bọc. Mực quang chuyển động hần thấy bọn Lý Hàn Thu , Quyên Nhi và Lôi Phi nhìn chòng chọc vào tay mình . Người nào cũng vận khí phòng bị , nếu hần có cử động gì khác lạ là lập tức ba người xông lại tấn công , nên trong lòng cực kỳ kinh hãi , nghĩ thầm :

- Ba người này không rời mắt khỏi ta một giây nào , thật là một điều rất phiền cho mình.

Hắn hắng giăng một tiếng rồi nói :

- Lão phu lấy kim châm đây.

Rồi từ từ rút tay ra .

Quyên Nhi chú ý nhìn thì quả thấy Đàm Dược Sư móc trong bọc ra một cái bao da . Trên mặt bao có cắm sáu mũi kim châm .

Đàm Dược Sư đưa tay mặt rút một mũi rồi nói :

- Du huynh hãy coi chừng !

Hắn hạ thấp tay xuống . Một mũi kim chích vào huyệt Thiên trì của Du Bạch Phong một cách mau lẹ phi thường .

Đàm Dược Sư huy động hai tay rất nhanh nhẹn . Sáu mũi kim châm phân biệt cắm vào những huyệt đạo Thành trung , Thần tàng , Thần phong , Vi lang .

Hắn hạ châm rất thần tốc mà không sai một ly .

Quyên Nhi thấy gia gia bị sáu mũi kim đâm vào thì trong lòng rất áy náy , nàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Dược Sư đâm sáu mũi kim vào huyệt đạo gia gia , chắc gia gia phải đau đớn lắm ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nếu mà y đau đớn thì khi nào thiên hạ lại kêu lão phu là danh y bậc nhất . Cô nương không tin thì cứ nhìn vào mặt lão sẽ biết .

Quyên Nhi chú ý ngó vào mặt gia gia thì quả nhiên thấy lão rất bình tĩnh , tuyệt không có vẻ đau đớn chi hết .

Đàm Dược Sư khẽ đặng hắng một tiếng rồi nói :

- Du huynh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút để cho tinh thần được thư thái .

Hắn nói rồi chính mình cũng nhắm mắt lại .

Bọn Lý Hàn Thu , Quyên Nhi và Lôi Phi lại lộ vẻ khẩn trương chăm chú nhìn Du Bạch Phong .

Du Bạch Phong hào khí ngất trời , lão tùm tùm cười rồi nhắm mắt lại .

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn chén trà nóng , Đàm Dược Sư mở bình mắt ra . Hắn đưa tay mặt duỗi ra co vào rút những mũi kim cắm trên người Du Bạch Phong rất mau lẹ rồi cắm vào túi da thu cất vào trong bọc . Tiện tay hắn lấy một cái bình ngọc , móc hai viên thuốc đưa ra nói :

- Du huynh hãy uống hai viên thuốc này đi !

Du Bạch Phong đón lấy thuốc bỏ vào miệng nuốt .

Đàm Dược Sư lại nói :

- Du huynh hãy vận khí điều dưỡng chừng một khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm rồi hãy nói chuyện .

Du Bạch Phong theo lời vận khí điều dưỡng .

Đàm Dược Sư chờ một lúc lâu rồi khẽ hỏi :

- Du huynh thấy thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đường như khá nhiều rồi .

Đàm Dược Sư nói :

- Cái đó chứng minh tiểu đệ không gạt Du huynh . Bây giờ Du huynh hãy lấy tấm Bách phạt đồ cho tiểu đệ coi một chút .

Quyên Nhi biết Bách phạt đồ đã bị đốt rồi thì gia gia dĩ nhiên chẳng lấy đâu mà đưa ra được , liền nói :

- Nhị gia làm gì mà vội thế ? Cứ chữa khỏi độc thương cho gia gia tiểu nữ rồi sẽ lấy Bách phạt đồ cũng chưa muộn .

Đàm Dược Sư nói :

- Trong lòng lão phu vẫn hoài nghi tấm Bách phạt đồ đó hiện có ở đây không ? Lão phu chỉ cần coi qua một chút cho được yên lòng .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Cha này quả nhiên thâm mưu già dặn , khó mà đối phó với hắn được .

Du Bạch Phong nói :

- Được rồi ! Lão thò tay mặt vào bọc chuẩn bị lấy hoạ đồ .

Lôi Phi khen thầm :

- Du lão tiên bối quả là tay kinh nghiệm có thừa . Lão làm bộ giống quá .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , miệng cất tiếng đáp :

- Khoan đã !

Đàm Dược Sư chau mày hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Lôi Phi đáp :

- Trước khi Du lão tiên bối chưa hết thương thế thì không thể cho Dược sư coi hoạ đồ được.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Tại sao vậy ? Chúng ta đã có lời ước từ trước, chẳng lẽ các vị không thủ tín chẳng ?

Lôi Phi chậm rãi hỏi lại :

- Dược sư thử nghĩ kỹ lại coi, bọn tại hạ đã chịu lời chưa ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nhận lời rồi.

Lôi Phi cãi :

- Không có! Tại hạ nhớ rõ : Dược sư đề nghị , nhưng Du lão tiên bối chưa tỏ lời ưng thuận .

Đàm Dược Sư nghĩ kỹ lại thì Du Bạch Phong chưa trả lời thật. Bất giác hần chau mày nói :

- Tuy y chưa chính thức trả lời nhưng trong giọng nói đã tỏ ra ưng chịu .

Lôi Phi nói :

- Đó là Dược sư nghĩ vậy thôi . Nhưng ý nghĩ của bọn tại hạ không giống thế.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Các vị nghĩ thế nào ?

Lôi Phi đáp :

- Bọn tại hạ nghĩ rằng , Dược Sư hãy trị lành độc thương cho Du lão tiên bối rồi sẽ nói tới chuyện Bách Phạt đồ.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Bây giờ các vị nói còn chưa đủ tin thì sau này lão phu tin thế nào được .

Lôi Phi đáp :

- Một lời nói ra đáng giá ngàn vàng , có lý nào lại chẳng nhìn nhận ? Nhưng bọn tại hạ không ưng thuận thì Dược Sư không thể bắt buộc bọn tại hạ phải thừa nhận.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các vị đừng quên rằng chúng độc thương của Du Bạch Phong chưa hoàn toàn khỏi hẳn đâu nhé .

Lôi Phi nói :

- Dược Sư cũng nên nhớ hiện giờ đang bị bọn tại hạ bốn người bao vây . Con người đứng trên thềm mái nhà thấp thì nên cúi xuống cho khỏi đụng đầu .

Lý Hàn Thu nói :

- Dược sư đã nói ra cách trị thương thì dù có buông tay, bọn tại hạ cũng nhớ được rõ ràng rồi .

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia gieo chất độc vào mình gia gia tiểu nữ để gia gia phải đau khổ mấy năm, chẳng lẽ gia gia tiểu nữ để Nhị gia hành hạ một cách oan uổng ư ?

Đàm Dược Sư hắng giọng nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Du huynh ! Du huynh tính sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bách phát đồ hiện ở trong mình tiểu huynh, nhưng tiểu huynh không hứa với lão đệ thì dĩ nhiên chưa thể giao cho lão đệ được.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi cười ruồi nói :

- Thôi được ! Bây giờ chúng ta đàm phán lại và nói cho rõ ràng.

Du Bạch Phong hỏi :

- Đàm lão đệ có cao kiến gì ?

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Tiểu đệ sau khi chữa khỏi độc thương cho Du huynh rồi, Du huynh định thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão đệ vô tình nhưng tiểu huynh chẳng thể bất nghĩa . Lão đệ chữa độc thương cho tiểu huynh xong là tiểu huynh buông tha cho lão đệ ra đi một cách an toàn.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Còn tấm Bách Phát đồ thì sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Tiểu huynh sẽ đưa cho lão đệ .

Đàm Dược Sư nói :

- Lần này Du huynh đã rõ ràng lắm rồi .

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Có điều lần sau còn lần lỗi thì rồi đây có gặp nhau lại thành chuyện khác .

Đàm Dược Sư tủm tủm cười nói :

- Tiểu đệ biết trong lòng Du huynh chưa hết nỗi bất bình muốn dốc ra cho hả .

Du Bạch Phong chậm rãi hỏi :

- Chúng ta ở vào tình trạng này , chẳng hiểu Đàm lão đệ có cảm giác ra sao?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ tin rằng nếu sau lại gặp cảnh ngộ này thì thi thể tiểu đệ đã giá lạnh lâu rồi.

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ nói thế là nghĩa là sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Vì Du huynh quyết chẳng để cho tiểu đệ sống lâu như vậy.

Du Bạch Phong nói :

- Lão đệ nói vậy thì ra khí độ tiểu huynh kém lão đệ nhiều lắm hay sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Cứ xét theo một phương diện , Du huynh là người cương trực nghĩa liệt, nếu không vì tình thế bất đắc dĩ thì vị tất đã hạ thủ gia hại tiểu đệ. Song khi đã hạ thủ thì quyết chẳng để sống trong khoảng thời gian lâu đến thế này .

Du Bạch Phong hỏi :

- Đàm lão đệ nói vậy thì ra đối với tiểu huynh nhân từ lắm nhỉ ?

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Nếu tiểu đệ không còn chút tình anh em thì sao Du huynh sống được đến ngày nay .

Lôi Phi lạnh lùng xen vào :

- Theo tại hạ nhận xét thì Dược Sư có lẽ vì tấm Bạch Phật đồ chớ không phải vì tình nghĩa anh em.

Đàm Dược Sư chậm rãi đáp :

- Anh em chúng ta giao kết mấy chục năm trời không để người ngoài gây chuyện ly gián .

Du Bạch Phong chỉ cười lạt chứ không nói gì .

Lôi Phi thấy lão không đưa lời bài bác nên cũng không tiện nói nhiều.

Trong thạch thất bỗng trở lại yên tĩnh tưởng chừng nghe rõ hơi thở của từng người.

Đột nhiên có tiếng bước chân phá bầu không khí tịch mịch .

Một tên được đồng bưng một cái mâm gỗ lớn đi tới cửa thạch thất .

Lý Hàn Thu ngó tên được đồng tự hỏi :

- Đàm Dược Sư đã rải chất độc xung quanh thạch thất mà sao tên được đồng này vẫn đi tự do không bị tổn thương về chất độc đó ?

Nguyên chàng vốn lo xa, nghĩ tới một ngày kia Du Bạch Phong khỏi độc thương rồi tất phải kiếm chỗ rời khỏi nơi đây .

Bỗng nghe gã được đồng nghiêng mình cất tiếng hỏi :

- Cơm canh đã chuẩn bị đầy đủ , các vị dùng bữa chứ ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Người đem vào đây !

Tên được đồng bưng mâm cơm vào đặt xuống rồi đi ngay.

Cơm canh bày ra mà chẳng ai ăn cả.

Thực ra bọn Lôi Phi và Lý Hàn Thu bụng đã đói meo muốn ăn lắm, nhưng nghĩ Đàm Dược Sư là con người nham hiểm khôn lường . Ai cũng sợ trong cơm canh có chất độc nên không dám ăn uống một cách khinh suất .

Đàm Dược Sư chuyển động mục quang đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi:

- Phải các vị sợ trong cơm canh có chất độc .

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế ! Bọn tại hạ không như Dược Sư , bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, mà trong lòng nghĩ sao nói thế.

Đàm Dược Sư thủng thẳng nói :

- Giả tử lão phu bảo là trong cơm canh này không có độc, e rằng các vị cũng chẳng tin nào.

Lão cầm đũa lên mỗi thứ gắp một miếng đưa vào miệng ăn .

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu xem chừng trong cơm canh đây không có chất độc. Các người cứ yên tâm mà ăn.

Quyên Nhi , Lôi Phi và Lý Hàn Thu giữ gìn cẩn thận, ăn mỗi thứ một chút . Khi đã lưng lửng rồi liền thôi không ăn nữa .

Dàm Dược Sư nói :

- Các vị đa nghi như vậy chỉ tổ đói bụng mà thôi .

Hắn tiếp tục cầm đũa gấp ăn thật nhiều.

Lôi Phi nói :

- Bọn tại hạ đã mắc bẫy một lần , dĩ nhiên phải coi chừng.

Dàm Dược Sư ăn lấy ăn để một hồi rồi kêu được đồng vào cất dọn .

Hắn lại đưa mắt nhìn Du Bạch Phong nói :

- Bây giờ chúng ta đi thôi.

Du Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu bây giờ ?

Dàm Dược Sư đáp :

- Tiểu đệ đã bảo người chuẩn bị nồi gang và giấm trong một căn thạch thất khác . Chúng ta tới đó để thanh trừng những dư độc ở trong mình Du huynh .

Du Bạch Phong hỏi :

- Chỉ có hai chúng ta đi thôi ư ?

Dàm Dược Sư đáp :

- Ngoài căn thạch thất này tiểu đệ đã rắc chất kịch độc, nếu họ không sợ thì cũng đi cả.

Quyên Nhi lạnh lùng nói :

- Dàm nhị gia ! Trước khi nhị gia ra khỏi thạch thất, vẫn còn phải chịu sự kiểm chế của bọn tiểu nữ.

Dàm Dược Sư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Ba vị tướng nhất định thắng được Dàm mỗ chẳng .

Lý Hàn Thu rút kiếm ra lạnh lùng đáp :

- Được Sư không tin thì hãy thử .

Du Bạch Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Đàm lão đệ ! Chúng ta hãy thương lượng cùng nhau xem sao đã được chăng ?

Đàm Dược Sư dục :

- Du huynh thử nói nghe.

Du Bạch Phong nói :

- Tiểu huynh đồng ý việc trị độc . Có điều lão đệ hãy đưa bọn này rời khỏi nơi đây trước đã.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Ba người họ đi rồi Du huynh không sợ tiểu đệ sát hại ư ?

Quyên Nhi thét lên :

- Tiểu nữ không đi , nguyện ở lại bầu bạn với gia gia .

Du Bạch Phong đưa mắt ngó Quyên Nhi rồi hững hờ đáp :

- Nếu người không nghe lời ta thì từ đây đừng kêu ta là gia gia nữa .

Quyên Nhi đứng thộn mặt ra không giám nói gì .

Du Bạch Phong nói tiếp :

- Đàm lão đệ tuy đã bố trí chất kỳ độc bên ngoài, bọn họ không có cách nào rời khỏi căn nhà này, nhưng bọn chúng cũng không để lão đệ dòi xa . Nếu cứ giằng co hoài thì biết bao giờ cho kết liễu vụ này ?

Đàm Dược sư nói :

- Nếu Du huynh không đánh một đòn liều mạng để giúp bọn chúng một tay thì chẳng lẽ lão đệ sợ chúng hay sao ?

Nguyên trong lòng hấn chỉ huy một mình Du Bạch Phong , dù trong người lão còn mang chất kịch độc.

Du Bạch Phong nói :

- Tiểu huynh không ra tay, lão đệ cũng không địch lại bọn chúng đâu .

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp :

- Lý công tử đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma kiếm. Hơn nữa tiểu huynh đã đem võ công của mình chia ra truyền thụ riêng biệt cho mỗi người một phần . Tuy thời gian quá ngắn ngủi, bọn họ chưa chắc đã luyện được thuần thục, song trong mình họ đều có nội lực thâm hậu thì việc phát huy võ công chẳng khó khăn gì . Lão đệ có dám tự tin là thắng được bọn họ không . Vả lại ...

Đột nhiên lão không nói nữa .

- Vả lại làm sao ?

Du Bạch Phong đáp:

- Thôi được ! Tiểu huynh nói rõ cho lão đệ hay là Quyên Nhi đã luyện võ công trong Bách phát đồ .

Đàm Dực Sư nói :

- Tiểu đệ không tin y có thể hiểu được .

Du Bạch Phong nói :

- Đã có tiểu huynh ngồi bên chỉ điểm .

Đàm Dực Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Coi chừng cách hoà giải của Du huynh có vẻ thành thực .

Du Bạch Phong nói :

- Chúng ta là anh em lâu ngày thì dù có mối ân oán khó bề cởi mở, cũng nên kết toán giữa một đời chúng ta mà thôi , đừng nên để dây đến đời sau.

Đàm Dực Sư trầm ngâm không nói gì .

Du Bạch Phong lại nói :

- Đàm lão đệ . Chúng ta đều nhiều tuổi rồi, chẳng còn sống được bao lâu , dù lão đệ có làm đến minh chủ võ lâm xưng hùng thiên hạ , Phỏng còn được mấy năm . Vậy anh em chúng ta có điều chi bất mãn cũng bất tất phải gây cuộc kẻ chết người còn.

Đàm Dực Sư hỏi :

- Sao Du huynh không nói câu này từ mấy năm trước ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đồi ta còn sống cả, bây giờ nói cũng chưa muộn .

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tiểu đệ muốn hỏi Du huynh mấy điều, nếu Du huynh chịu nói thực thì tiểu đệ buông tha cho chúng rời khỏi nơi đây .

Du Bạch Phong đáp :

- Được rồi ! Lão đệ hỏi đi .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Có phải chính Du huynh đã ra tay giết chết mẫu thân Quyên Nhi không ?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Không phải.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Vậy ai đã làm việc đó ?

Tình thế đột nhiên biến chuyển khiến cho bọn Lý Hàn Thu , Lôi Phi và Quyên Nhi đều đứng thộn mặt ra đương trường.

Nhất là Quyên Nhi lòng càng xúc động.

Nàng chẳng hiểu ra sao ngó Du Bạch Phong hỏi :

- Gia gia ơi ! Việc ấy là thế nào đây ?

Đàm Dược Sư chậm rãi nói :

- Vụ này lão phu vẫn để lòng mười mấy năm trời chưa từng nói với ai . Tình thế bữa nay khiến cho lão phu chẳng thể không thuyết minh được .

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia cùng gia gia là chỗ bằng hữu , sao bỗng nhiên lại đưa đến câu chuyện quá khứ của mẫu thân tiểu nữ ?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp :

- Gia gia người đã không nói cho người hay thì người nên đứng bên mà nghe

Quyên Nhi sững sờ , quả nhiên nàng không hỏi gì nữa .

Lúc này chẳng những Lý Hàn Thu và Quyên Nhi trong lòng chồng chất mối hoài nghi mà cả Lôi Phi , con người biết nhiều hiểu rộng , cũng đầy lòng ngờ vực chẳng hiểu ra sao .

Nguyên Lôi Phi đã ngấm ngấm để ý dò xét sắc diện Du Bạch Phong , thấy lão lộ vẻ trầm trọng dường như có điều chi bí ẩn khó nói .

Hiển nhiên lời nói của Đàm Dược Sư không phải là câu châm chọc .

Bỗng nghe Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi :

- Sao Du huynh lại không trả lời ?

Du Bạch Phong khẽ buông tiếng thở dài đáp :

- Tiểu huynh đã báo thù cho y .

Đàm Dược Sư nói :

- Du huynh nói vậy thì đã biết kẻ giết y rồi chẳng ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư hỏi :

- Người ấy là ai ? Sao Du huynh không nói rõ ra ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đó là việc riêng của nhà họ Du chúng ta , không liên can gì đến lão đệ .

Quyên Nhi đột nhiên xen vào :

- Tại sao gia gia không nói ? chẳng lẽ cái chết của mẫu thân tôn nữ có điều chi bí ẩn ?

Du Bạch Phong sắc mặt lợt lạt thở dài nói :

- Quyên Nhi ! Đó là việc riêng của nhà ta . Không liên quan tới người ngoài .

Lão nói câu này càng khiến cho Quyên Nhi nổi lòng ngờ vực . Nàng không nhin được hỏi tiếp :

- Gia gia . Đường như gia gia có chỗ khổ tâm không nói ra được .

Du Bạch Phong đáp :

- Hỡi ơi ! Đáng lý ta nên nói cho người biết sớm.

Quyên Nhi ngắt lời :

- Nhưng gia gia chưa từng nói cho tôn nữ hay .

Du Bạch Phong nói :

- Vì ta không muốn để tâm linh người bị đau thương . Ta đã suy đi nghĩ lại rồi nhận thấy không cho người biết hay hơn.